

1910

Skydda djuren!

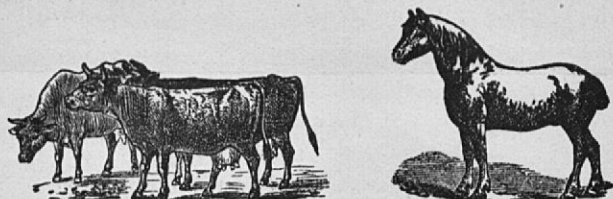
Låtom oss vara djurens vänner och ej deras plågoandar! Med god vilja kunna vi lindra många lidanden inom djurvärlden, av vilken vi äro i hög grad beroende.

Sorglig skulle i sanning vår tillvaro på jorden vara, om ej djuren skulle finnas. De njuta, liksom vi, av sol, luft och allt det myckna goda naturen och livet skänker oss. De lida, liksom vi, av mörker, köld och obehag av alla slag. För ett vänligt bemötande äro de mycket känsliga och ett gott ord eller en smekning är för djuret lika välkomna som för människan.

När en person behandlar ett djur grymt, försvarar han eller hon sig ofta med att säga: »Människan är djurens herre, hon får behandla dem huru hon vill.» Men detta är en villfarelse, liksom det påståendet, att jorden uteslutande skulle

vara skapad för människans skull. Helt visst grönska fälten och mogna sädeslagen även för djurens väl, och även de hava en rätt, som vi aldrig ostraffadt kunna kränka.

Många missuppfattningar hava funnits angående vårt förhållande till djuren, som rätteligen äro att betrakta som våra omyndiga bröder. Med orätt har man kallat dem »själ-lösa», och under sednare tiden har man fått klart för sig att djurssjälén i grunden liknar vår egen, ehuru den är mindre utvecklad. Om vi utgå från denna synpunkt, så framstår vårt förhållande till djuren och våra plikter mot dem i ett helt annat ljus, än om vi låta vårt omdöme förvillas av gamla fördomar och villfarelser, som genom den mänskliga egennytan kommit till stånd.

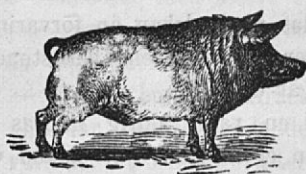
Större nytta hava vi av djuren om vi behandla dem rättvist och väl, än om vi behandla dem illa och anstränga dem över förmågan. Utom det att djurplågeri är en stor synd, så åsamkar det oss ofta även penningeförluster. En illa skött häst är betydligt mycket mindre värd än en som är välskött. En ko, som skötes väl, som får leva i en ljus och trevlig ladugård samt får röra sig dagligen litet ute, mjölkar mycket mer än en ko, som dväljes i mörker, smuts och orenlighet. *Luft, ljus och renlighet äro lika nödvändiga för djurens, som för människans hälsa och trevnad.*

Till och med det föga beaktade svinet blir fetare och trivs bättre, om det får torrt strö under sig samt eljest har det snyggt, än om det ständigt nödgas leva i orenlighet. Alla husdjur frodas och bliva för oss till större nytta, om de få en omsorgsfull vård, än om de behandlas vårdslöst och illa.

Men främsta orsaken till vårt rättvisa behandlingsätt av våra husdjur bör dock vara *vår inre övertygelse att vi stå i*

ansvar för dem. Det heter: »så som man sår, så får man ock uppskåra» och detta gäller även vårt förhållande till djuren. Ostraffadt sker intet djurplågeri. Gömt är icke glömt, ty om ock mången djurplågare ej i vår åsyn får plikta för den orätt han begått mot en svagare varelse, så kommer han dock före eller sednare att få lida därför.

I religionen har djurskyddsarbetet ett mäktigt stöd och Bibeln innehåller många uttalanden, som påpeka vänlighet och omtanke om djuren. Det heter bland annat att ej ens en sparv faller till marken Skaparens vilja förutan och att Gud skonade staden Ninive ej blott för att där funnos tusendets människor, utan även för de många djurens skull. Och slutligen heter det ju att hela skapelsen, således även djuren, tillsammans med människan har del i hoppet att en dag varda befriade från förgängelsens trälldom.

Under transporter både till lands och sjös få djur särskilt lida mången vedermöda. Med hugg och slag, ja mången gång genom att brutalt omvrida deras svansar, tvingar man dem att gå framåt. Och dock kunde man med lätthet få det att gå enligt önskan genom ett långt mildare tillvägagående.

Jag såg en gång en stor tjur, som skulle på en gångbro gå in i en järnvägsvagn. Den var mycket envis. Man slog och misshandlade den på allehanda sätt, men allt förgäves. Plötsligt framträdde en ung bondkvinna, Hon täckte för tjurens ögon och bjöd den några bitar svart bröd; sålunda lyckades hon småningom förmå tjuren att gå in i kreatursvagnen.

Som ett ofta förekommande missbruk må den omständigheten anföras att hästar, nötkreatur, hundar och fjäderfä,

som anlända till stationerna, få därstädes överhövan länge invänta sina mottagare, utan att under denna tid erhålla varken föda eller vatten. Detta endast som ett exempel. En var vet att djuren på mångfaldiga sätt äro utsatta för lidanden under transporter. Det är därför nu på tiden och av en ofantlig betydelse att järnvägarnes tjänstepersonal sammanlutit sig till den förening, som på sitt program upptagit kampen för de värnlösa djurens skyddande.

Därföre resen Eder såsom en man, i alla järnvägsmän! Rikten edra blickar på alla de otaliga missförhållanden, som Ni dagligen äro vittne till och gören med ens slut på all den ovärdiga och orättvisa behandling, som djuren underkastas! Och I, stationskarlar, i Eder makt ligger det i främsta rummet att avlägsna och råda bot på detta onda. Vägren att till befordran emottaga djur, som varken hava mat eller rum, det vill säga sådana, som äro instuvade i små trånga lådor, vilka snarare kunna kallas pinoredskap än förvaringsrum. Anskaffen på avsändarens eller emottagarens bekostnad rymligare transportdon och föda åt djuren.

Sen till att i en vagn aldrig införas flere djur än den inrymmer. Tillåten ej en med djur lastad vagn deltaga i en hel mädgd vexlingar, utan placera den sist i tåget. Om detta ej kan ske, så fästen vederbörandes uppmärksamhet vid det ifrågavarande missförhållandet.

Låtom oss arbeta för att dessa beklagansvärda djurplågerier må taga slut. Sen till att hästar, nötboskap och alla djur under järnvägsresor behandlas samvetsgrant och väl. Given även akt på att djuren under resorna skyddas för drag och att dem beredes så mycken plats, att de kunna stå upprätta och lägga sig obehindrat. Det faller av sig självt att de måste hava

tillräcklig tillgång till

ljus och luft.

Hundar borde behandlas med större omsorg, än hittills varit fallet. Mången gång hava större och mindre hundar sammanförts i samma vagn, varvid de små blivit bitna och plågade av de större. — *Burar* borde i tillräcklig mängd finnas för transporter av hundar. Under rådande vinterkyla borde transportvagnarna värmas. Förliden vinter fröso några får och ett par svin ihjäl i en ouppvärmad vagn. Alla sådana missförhållanden kunna i en framtid förvisso avlägsnas, om ansvarskänslan hos järnvägens tjänstepersonal ökas och de bliva medlemmar i *Statsbanepersonalens djurskyddsförening*.

En fråga, som äfven bör läggas alla på hjärtat, är slaktfrågan. Det är visserligen ej så många slaktkreatur, som vid stationerua komma att nedslaktas, men det är likväl af vikt att i förekommande fall

en skjutmask finnes på hvarje större station.

Lika nödvändigt är att där finnes en karl, som inhämtat kunskap om att använda en skjutmask. Föreningen »Djurvännerna» i Helsingfors, av hvilken »Finska Statsbanepersonalens Djurskyddsförening» är en filial, anordnar alla år gratis kurser för inlärandet av humana slaktmetoder. Under en vecka, som

lärotiden räcker, bekostar föreningen fritt logis och uppehälle i Helsingfors, samt fri undervisning. Som gåva erhålles dessutom en skjutmask. Lärare vid dessa kurser, som äga rum i slaktinrättningen i Helsingfors, är stadsveterinär O. Lindström.

En i järnvägens tjänst anställd man, som är kunnig i slakt, kan helt visst även bliva anlitad som slaktare i de byar, som äro belägna i närheten av den järnvägsstation, där han är anställd.

Genom att djurskyddets idéer spridas i så vida kretsar som möjligt, förbättras ej blott djurens, utan även människornas ställning. Vårt sinnelag blir nämligen ädlare och bättre, då vi upphöra att vara grymma och hjärtlösa mot djuren, och goda människor äro alltid lyckligare, än onda och hjärtlösa.

Av största vikt är även att uppfostra barnen till djurvänner, att i tid lära dem att förstå djuren och deras liv. Den för sin grymhet beryktade kejsar Nero började som barn med att riva vingarna av fjärilar och flugor, och slutade som vuxen man med förföljelse och mord. Vi böra därför så länge som möjligt avhålla det uppväxande släktet från åsynen av allt grymt och fult och

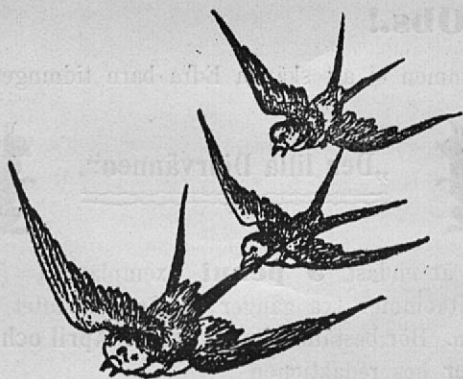
**aldrig låta barnen vara närvarande vid slakt av våra
husdjur, som de små äro vana att betrakta som
sina kära vänner och lekkamrater. Barn böra
ej heller få deltaga i jakt.**

Vi få med ett ord aldrig glömma att vart och ett djur, som lever på jorden, har en plats att fylla, ett värk att utföra. Därföre böra vi alltid ihågkomma att när vi döda ett djur, äro vi skyldiga att göra döden för djuret så smärtfri som möjligt. Denna regel gäller även när det är frågan om de så kallade »skadedjuren».

»Underlåt aldrig att hjälpa ett djur, som du ser befinner sig i nöd!» är en bön, som vi alla borde lyssna till.

Djurskyddsarbetet är av stor betydelse för hela vårt folks andliga utveckling. Genom att bliva medarbetare i detsamma bidra vi till att bringa ljus åt vårt folk. Och på en var av oss, som arbetar för att skydda de värnlösa, att hjälpa varelser som äro svagare än vi själva, skall engång tillämpas det trösterika löftesord, som lyder: »Salige äro de barmhärtige, ty dem skall ske barmhärtighet.»

Constance Ullner.

Ärade järnvägsmän!

Bliven alla medlemmar i Finska Statsbanepersonalens djurskyddsförening!

☛ Årsavgiften är endast 25 penni. ☛

Uppoffren denna lilla summa för uppköp av hö, hundbröd m. m. till föda åt vid stationerna hungrande djur.

Obs.!

Försummen ej att skänka Edra barn tidningen

„Den lilla Djurvännen“.

Priset är endast **5 penni** exemplaret (= 5 Fmk. per 100 ex.). Utkommer två gånger om året, i slutet af vår- och höstterminen. Bör beställas **inom den 15 April och inom den 15 November** hos redaktionen

Eva Ljungberg & Constance Ullner,

Östra Brunnsparken 80,
Helsingfors.

Helsingfors 1910, Finska Litteratursällsk. tryckeri.